

The background of the cover features a close-up of a hand with a vibrant pink manicure. The hand is holding a pearl necklace and a gold chain. Surrounding the hand are various items of makeup and jewelry, including several tubes of lipstick in different shades, a gold-framed mirror, and other pieces of jewelry like rings and earrings. The entire scene is set against a dark, textured background.

Čo hovorí Biblia
o farebnej
kozmetike
a
šperkoch

Joe Crews

Názov anglického originálu:

What the Bible says about Colorful Cosmetics & Jewelry

Copyright © 1989 by Amazing Facts, Inc.

Všetky práva vyhradené.

Obálka: Allen Hrenyk

Preklad: © Benjamín Byrtus, 1997

Biblické texty sú citované z prekladu prof. Jozefa Roháčka vydaného Svetovou biblickou spoločnosťou r. 1974.

Výnimku tvoria miesta, kde kvôli lepšej výstižnosti alebo významovej súvislosti bolo potrebné zachovať pôvodný text, citovaný z King James Version, World Bible Publishers, Inc.

1. KAPITOLA

NÚDZOVÉ NÁBOŽENSTVO

Jednou z najčastejších a najmylnejších sťažností, ktoré ľudia vyslovujú proti náboženstvu je, že je príliš obmedzujúce. V tomto povolnom veku, kedy sa zdá, že všetok dôraz sa kladie na "robenie si svojej veci", vyvinul sa absurdný postoj svojvôle. Tento postoj sa dokonca votrel aj do náboženstva. Cirkevní členovia aj nečlenovia, zdá sa, že vyhľadávajú jednu a tú istú vec: náboženstvo, ktoré sa neprieči s osobnými právami a slobodou. Podozrenie vzniká okamžite proti každému bodu učenia, ktoré požaduje "vzdanie sa" niečoho.

Ako tak tento liberálny duch vzrastá a silnie, mnohí členovia cirkvi sa stávajú viac a viac kritickými voči veľkým duchovným zásadám, ktoré sú cirkvou vyzdvihované. Očividne znepokojení rozširujúcou sa trhlinou medzi cirkvou a svetom a nechotní prijať spoločenské označenie "čudnej" menšiny sa títo členovia snažia ospravedlniť svoj kompromis v oblasti kresťanských zásad. Často tvrdia, že cirkev je úzkoprsá a legalistická, a že mnohí fajn ľudia sú znechutení a odradení od pripojenia sa k cirkvi týmto "nomenklatúrnym nariadovaním predpisov".

Ak sú tieto sťažnosti oprávnené, potom sa v učení cirkvi musia urobiť isté podstatné zmeny. Ak sú neoprávnené, tak sa veľmi naliehavo potrebujeme naučiť, ako prezentovať zásady kresťanského správania v ich pravom biblickom podaní. Inými slovami, musíme definitívne určiť, či tieto pravidlá sú ustanovené Bohom alebo cirkvou. Takisto musíme zistiť, či to sú legislatívne,

4 ... O FAREBNEJ KOZMETIKE A ŠPERKOC

absolutistické zákazy alebo Božie láskavé smernice pre naše šťastie.

V kontraste voči populárnemu odboju proti akémukoľvek absolutistickému zákonu správania jednotlivca musíme zvážiť biblické fakty o kresťanskom živote všeobecne a morálke jednotlivco. Ako sú tieto moderné požiadavky osobnej slobody zlučiteľné so zásadami Božieho slova? Predpokladajme, že pravý biblický postoj by bol podaný so všetkou láskou a presvedčivosťou anjelom z neba. Bola by pravda ľahko prijateľná pre každého?

Zmierme sa s tým. Cesta do večného života nie je príjemnou, kvetmi posiatou cestou pohody. Ježiš na to kládol taký dôraz v toľkých textoch, že nemôžeme byť voči tomu slepí. Povedal: "Tesná je brána a úzka cesta, ktorá vedie do života a málo je tých, ktorí ju nachádzajú." Matúš 7,14. Jednou z najprimárnejších zásad kresťana je sebazaprenie. Kristus povedal: "Ak chce niekto ísť za mnou, nech zaprie sám seba a vezme svoj kríž na každý deň a nasleduje ma." Lukáš 9,23. Byť kresťanom si vyžaduje úplnú oddanosť. Podobenstvo nášho Pána o perle a kupcovi zjavuje, že musíme byť ochotní investovať každú jedinú vec, ktorú máme, aby sme získali tú úžasnú cenu večného života. Ak dovolíme, aby nám praktizovanie Božej vôle skrížila jediná vec alebo jediná osoba, nemôžeme byť spasení.

Nenesieme vinu za znižovanie ceny učeníctva kvôli tomu, aby sa ľudom nezdalo, že vyznačená cesta je príliš úzka a obmedzujúca? Ježiš povedal: "Každý z vás, kto sa nezrieka všetkého, čo má, nemôže byť mojím učeníkom." Lukáš 14,33. Bohatému mládencovi Ježiš povedal, že mu

chýba len jedna vec v jeho príprave na nebo, avšak túto jednu vec nebol ochotný urobiť. Mal sa vzdať svojho bohatstva, aby mohol byť spasený. Ale nebol ochotný tak urobiť. Niečo miloval viac než Pána a odišiel zarmútený a stratený. Postoj Ježiša Krista bol v tomto bode taký pevný, že dokonca povedal: "Ten, kto má radšej otca alebo matku ako mňa, nie je ma hodný." Matúš 10,37.

Som presvedčený, že máme vyhľadávať najvhodnejší, najtaktnejší a najláskavejší spôsob, ako podávať požiadavky Ježiša Krista mužom a ženám. Ale taktiež som presvedčený, že málo záleží na tom, ako ich podávame, ak jednotliví ľudia nemajú lásku k Pánovi Ježišovi. Problém nespočíva v poslanstve; istá chyba je u kazateľov a v spôsobe, ako ho podávajú, ale najväčší problém spočíva v postoji sťažujúceho sa kresťana, ktorý sa stavia rebelantsky proti pravde, pretože požaduje istý stupeň sebazaprenia.

Dovoľte mi, aby som ilustroval, ako osobné city a náklonnosť môžu zmeniť všetko na svete. Manželstvo je najobmedzujúcejšou praxou, akú ktorákoľvek ľudská bytosť môže na tomto svete dobrovoľne prijať — odhliadnuc od duchovného odovzdania Kristovi. Muž sľubuje, že sa zriekne mnohých zo svojich predchádzajúcich záľub a praktík. Vzda sa svojej slobody flirtovať s ostatnými dievčatami a slávnostne sa zaväzuje jednej a jedinej na zbytok svojho života. Nevesta takisto dáva podobné obmedzujúce sľuby a súhlasí, že zanechá všetkých ostatných v jej oddaní sa mužovi, ktorý stojí po jej boku. Svadobné sľuby patria nepochybne medzi najužšie a najprísnejšie záväzky, aké môže akákoľvek ľudská bytosť dať vo svojom živote. Ak by obmedzenia a zákony mali byť príčinou

6 ... O FAREBNEJ KOZMETIKE A ŠPERKOC

toľkého nešťastia, potom svadby by museli byť najnešťastnejším zážitkom pre všetkých zúčastnených. Ale nie je to tak! Sú to najšťastnejšie udalosti. Prečo? Prečo nevesta tak žiari, keď stojí, aby sa zaviazala na celý svoj život ženíchovi? Ako môže byť muž taký šťastný, keď dáva sľuby, ktoré zmariť jeho aktivity na celý zbytok jeho života? Odpoveď je jednoduchá. Oni sa navzájom milujú. Je to ich vzájomná náklonnosť a sympatie, ktoré robia obmedzenia radosťou.

Už ste niekedy počuli nevestu sa sťažovať po svadobnom obrade? Pravdepodobne ju nikto nikdy nepočul, ako zatrpko hovorí: "Už nemôžem chodiť s Jimom a Andym. To nie je fér. Štát ma núti byť vernou môjmu manželovi. Táto manželská záležitosť je príliš obmedzujúca." Nie, určite ste nič také nepočuli. Takisto ste nepočuli ženícha, ako sa sťažuje, že je teraz nútený dávať časť svojho príjmu svojej manželke. Je pravdou, že zákon to požaduje pod trestom odňatia slobody, ale on si tento zákon ani neuvedomuje. Verejnosť je hotová odsúdiť nevestu, ak sa dopustí cudzoložstva, ale ona na takúto možnosť ani nepomýšľa. Oni sa majú radi a láska všetko mení. Nie sú si verní zo strachu pred trestom alebo pokarhaním. Sú si verní, pretože chcú robiť radosť osobe, ktorú tak veľmi milujú.

Najnešťastnejšími mužmi a ženami na svete sú tí, ktorí žijú v manželstve a prestali sa mať radi. Je to takmer doslovné peklo na zemi. Rozčulujú sa a sťažujú na obmedzenia a požiadavky, ktoré sú na nich uvalené. Podobne, najnešťastnejšími členmi cirkvi na svete sú tí, ktorí sú zosobášení s Kristom skrze krst a predsa ho

nemilujú. Rozhorčene obviňujú cirkev a jej učiteľov z toho, že na nich uvalili úzkoprsé a obmedzujúce náboženstvo.

Ale je to náboženstvo alebo kazatelia, ktorí sú na vine? Smutným faktom je, že títo ľudia nikdy nevstúpili do osobného vzťahu lásky, ktorý je uholným kameňom každého pravého náboženstva. Mnohí z nich sa správne naučili texty na biblický kurz a celkom dobre dokážu vysvetliť poradie udalostí posledných dní, ale nezažili osobné stretnutie s Ježišom Kristom. Niekde, a asi všade, okrem riadkov poučiek, buď neboli vyučovaní alebo sa nerozhodli prijať pravé základy srdcového náboženstva. Nie je to sústava pravidiel alebo zoznam vieroučných bodov, ale hlboká osobná účasť na milostnom vzťahu s človekom Ježišom Kristom.

Potiaže s miliónmi kresťanov sú s ich motívom, ktorý ich vedie k tomu, aby sa stali členmi cirkvi. Oni majú núdzové náboženstvo. Používajú ho ako protipožiarnu únikovú chodbu. Robia isté veci len preto, že sa obávajú ohňa na konci cesty. Slúžia Hospodinovi s bážňou, pretože sa trasú pri pomyslení na uvrhnutie do ohnivého jazera. Nie div, že sú zamračení a nešťastní. Aké to prevrátenie pravdy! Kresťania by mali byť najšťastnejšími ľuďmi na svete, dokonca šťastnejšími než novomanželia, keď vychádzajú zo sobášnej siene. Kresťan by mal milovať Pána dokonca viac než miluje svoju vlastnú manželku a rodinu.

Myslíte si, že domov by bol šťastný, keby manželka pripravovala manželovi jeho obľúbenú misu každý deň len preto, že by sa bála, že sa s ňou rozvedie? Pozemské vzťahy by za takéhoto stavu kolapsovali. Ona pripravuje túto misu, pretože svojho manžela miluje a chce mu urobiť radosť. Milujúci kresťanský manžel často sleduje

8 ... O FAREBNEJ KOZMETIKE A ŠPERKOC

a načúva, či by nepostrehol nejaký náznak toho, čo by jeho manželka rada dostala. A obyčajne ho nemusí udrieť po hlave, aby mu to dala vedieť. On jej tento dar rád kúpi, pretože ju miluje a chce ju potešiť. V tom istom zmysle, kresťan bude skúmať Bibliu denne, aby objavil spôsoby, ako potešiť Pána. Bude ustavične sledovať znamenia a náznaky, ako sa zaľúbiť Tomu, ktorého miluje nadovšetko. V biblickom preklade "Twentieth Century translation" čítame tieto slová: "Stále sa snažte zistiť, čo najlepšie teší Pána." Efežanom 5,10. Aké to motto pre každého kresťana! Skutočne, toto je zvrchovaná túžba tých, ktorí milujú Pána úprimne. Nie div, že Kristus zosumarizoval prvú dosku zákona týmito slovami: "Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou. To je prvé a veľké prikázanie." Matúš 22,37.38.

Skutočným dôvodom, prečo niektorí kresťania narážajú a sťažujú sa na zásady a ich striktnosť je to, že už majú dost náboženstva, ktoré ich robí nešťastnými. Rozsah kresťanskej "skúsenosti" je založený na ustavičnom zápase prežívať zásady — na úsilí zachovávať zákon. Isteže, na zachovávaní Božích prikázaní nie je nič nesprávne, tak, ako nie je nič zlé na tom, keď manžel dodržiava štátny zákon, ktorý mu nariaďuje vydržiavať svoju manželku. Ale ak požiadavky zákona sú jediným dôvodom pre ich dodržiavanie, potom je tu vážny problém s kresťanom a manželom. Láska pozdvihuje legalistickú záťaž a činí rozkošným to, čo je bremenom a námahou.

Matka troch chlapcov prežívala strašný zápas v snahe presadiť zásady zdravej upravenosti a čistotnosti. Ako väčšina malých chlapcov, aj títo traja vzdorovali zásadám požadujúcim umývanie uší, česanie vlasov a leštenie

topánok. Bol to každodenný zápas, ktorý matka zvládala len prostredníctvom dlhého ramena autority a sily. Ale jedného dňa najstarší, asi dvanásťročný chlapec vyšiel zo svojej izby vyzerajúc ako model bezchybnej elegancie. Zdalo sa, že každý vlas bol presne na správnom mieste a topánky pod perfektné zahnutou manžetou sa ligotali dokonalosťou. Matka takmer omdlela. S námahou potlačila svoje prekvapenie a radosť a rozhodla sa rozumne čakať a sledovať odpoveď na tento obrat udalostí. Netrvalo dlho a rozlúštenie záhady sa dostavilo. Hneď na druhý deň matka zistila, že do ich bloku sa nast'ahovala nová rodina, v ktorej bolo jedno dievča. Možno, že dievča ešte nevidelo Johnnyho, ale Johnny ju už videl. A to na neho hlboko zapôsobilo. Nechceme tým povedať, že to bola láska, ktorá zmenila jeho postoj k zásadám upravenosti a čistotnosti, ale určite sa viac neupravoval zo strachu pred matkiným vynucovaním.

Ide o to, že kresťanský život nepozostáva len z rozkazov "rob" a "nerob". Určite aj v tomto duchovnom manželstve sú obmedzenia, tak, ako je to vo fyzickom manželstve. Ale tieto obmedzenia predpisuje láska, ktorá chce vždy a stále potešiť objekt citovej náklonnosti. Takíto kresťania, ktorí sú zamilovaní do Krista, sú prekypujúcimi, žiarivými svedkami toho, že toto je cesta pravého šťastia. Žiaľ, je tu väčšia skupina členov cirkvi, ktorí s utrpením znášajú to, v čom by sa mali blažene kochať. Sú rozhorčení a sťažujú sa na to, že nemôžu jesť čo si určia alebo obliekať sa ako chcú. Obviňujú cirkev za to, že ich núti vzdať sa tak mnohých vecí. Ich náboženstvo vyzerá ako človek s migrénou. Nechce svoju hlavu odseknúť, ale strašne ho bolí, keď si ju ponechá.

10 ... O FAREBNEJ KOZMETIKE A ŠPERKOC

Ich neradostný postoj naznačuje, že sa domnievajú, že ich náboženstvo je produktom akéhosi výboru pochmúrnych kazateľov, zameraných na zozbieranie všetkých zákazových nariadení, ktoré majú robiť mužov, ženy a mladých ľudí nešťastných.

Ale je to pravda? A čo duchovné zásady, ktoré tvoria učenie, ktoré nazývame kresťanské zásady? Je to nomenklatúrny cirkevný zákon, ktorý hovorí, že nemáme chodiť do kina? Je to Božie rozhodnutie alebo ľudské rozhodnutie, že tancovanie je pre kresťana nevhodné? A čo používanie farebnej kozmetiky a šperkov? — Páči sa to Bohu alebo nepáči? Pravdou je, že každý bod našej viery a nášho učenia by mal byť dokonale založený na zásade robenia Božej vôle, ako je zjavená v Biblii. Láska k Nemu bude stále vyvolávať otázku: Ako sa mám stále snažiť zistiť, čo najlepšie teší Pána?

Odpoveď na túto otázku nájdeme v niekoľkých desiatkach biblických textov, ktoré dávajú usmernenia a jasné signály o tom, ako potešiť Jeho viac než seba. Toto je jediná skutočne významná otázka týkajúca sa akejkol'vek činnosti či praxe. Čo si o tom myslí Boh? Nezáleží čo si o tom myslí tento kazateľ alebo tamten kazateľ, alebo ako verí tento zbor či oný zbor. Veľká, nadovšetko dôležitá otázka je táto: Páči sa to alebo nepáči Pánovi? Ak nájdeme texty, ktoré zjavujú, že to alebo ono Pán Boh neschvaľuje, pravý kresťan ďalej nebude diskutovať. Veď Ho milujeme príliš veľmi na to, aby sme riskovali, že ho zarmútíme. Našou záľubou by malo byť objavovať a prevádzať tie veci, ktoré sa páčia Tomu, ktorého milujeme a vylúčiť z našich životov tie veci, ktoré sa mu nepáčia.

Keď sa ľudia majú radi, nemusia sa jeden druhému vyhrážať alebo dávať si ultimáta. Stále hľadajú spôsoby, ako svoju lásku preukázať a vzájomne sa potešiť. Tí, ktorí plnia prvé a veľké prikázanie Pána Ježiša, nebudú jeho zachovávanie pociťovať ako bremeno. Pán Boh hľadá tých, ktorí budú vnímaví voči najmenšiemu náznaku jeho vôle. On nemá záľubu v tých, ktorí musia byť sústavne usmerňovaní do správnych koľají strachom z trestu. Pán Boh hovorí: "Dám ti rozum a vyučím ťa ceste, po ktorej pôjdeš. *Budem ťa viesť svojím okom.* Nebuďte ako kôň a mul, ktoré nemajú rozumu a ktoré musíš skrotiť zubadlom a uzdou, aby sa k tebe nepriblížili." Žalm 32,8-9.

Mnohí kresťania sú "zubadloví a uzdoví" nasledovníci, reagujú len na hrozby a poslúchajú iba preto, lebo sa boja trestu. Pán Boh hovorí: "Chcem, aby si bol potrestaný mojim pohľadom." Len tí, ktorí Ho milujú nadovšetko a sledujú náznaky Jeho záľub, spoznajú milujúci pohľad pokarhania. Skúmajú Bibliu s jediným zámerom — objaviť, čo teší Jeho — budú okamžite poslúchať najmenšie zjavenie Jeho vôle. *Toto je podstata pravého kresťanstva — usporiadanie každej úrovne života podľa Jeho zjavenej vôle, z lásky.*

2. KAPITOLA

FAREBNÁ KOZMETIKA A ŠPERKY

S týmto krátkym pozadím toho, ako učiť lásku motivačným faktorom v stavaní kresťanských zásad, sme teraz pripravení ilustrovať, ako tento princíp funguje v praxi. Aj keď by sme mohli použiť ktorúkoľvek z cirkevných zásad "morálky," zvolme tú, ktorá vyvoláva značné množstvo sťažností — farebnú kozmetiku a šperky. Mnohí úprimní členovia odložili používanie týchto umelých ozdôb "pretože tak hovorí cirkev". To je ale biedny dôvod pre robenie čohokoľvek v kresťanskom živote. Dúfajme, že po prečítaní tejto kapitoly, diskusie o nomenklatúrnych cirkevných pravidlách v tejto záležitosti otvorí cestu k osobnému presvedčeniu založenému na milovaní a potešovaní Pána.

Kazatelia opakovane čelia týmto otázkam: "Čo je zlé na mojom malom svadobnom prsteni? Myslíš si, že Pán Boh ma nechá mimo neba iba preto, že nosím tento kus šperku?" Moje srdce je ohromené a znepokojené v mnohých prípadoch týmto negatívnym prístupom ku kresťanstvu. Prosím, všimnite si, čo táto otázka v sebe zahŕňa. Pýtajúci sa chce zreteľne vedieť, koľko si môže dovoliť a predsa to zvládnuť do neba. Jeho postoj odráža legalistickú túžbu robiť len veci, ktoré sú predpísané, ako božské zákony "rob to alebo ono".

Ale tento prístup je nesprávny, nesprávny, nesprávny! Pravý kresťan sa nebude pýtať: "koľko musím urobiť, aby som ostal dieťaťom Božím," ale skôr: "koľko môžem urobiť, aby som potešil Ježiša, ktorého milujem?"

Toto je pozitívny prístup založený na hľadani Božej vôle v tejto záležitosti a na milovaní Ho natoľko, že budeme s radosťou poslúchať Jeho vôľu, ako je zjavená v Biblii. Akonáhle tento šľachetný, láskyplný predpoklad je prijatý, zostáva už len hľadať v Písme, aby sme našli náznaky Božej vôle týkajúce sa používania farebnej kozmetiky a ozdôb. K tomu teraz pristúpime.

V 1.Mojžišovej 35,1-4 Pán Boh Jakobovi povedal, aby vzal svoju rodinu do Bétela, kde sa mali dostaviť pred oltár Hospodinov. Pre Jakoba to bolo veľmi sväté miesto — miesto jeho obrátenia v dávnejších dňoch. Tam videl nebeský rebrík vo svojom sne. Ale skôr, než mohli byť na tomto mieste požehnaní, Jakob povedal členom svojej domácnosti, aby "odstránili cudzích bohov, ktorých majú medzi sebou". Verš 2. Je zrejmé, že rodina počas svojho pobytu v zemi pozbierala isté pohanské zvyky. Boli isté predmety, ktoré museli byť odložené skôr než mohli pristúpiť k oltáru, pretože to boli pohanské predmety. Všimnite si, prosím, vo verši 4., aké to boli predmety: "A dali Jakobovi všetkých cudzích bohov, ktorí boli v ich ruke i náušnice, ktoré mali na svojich ušiach a Jakob ich zakopal a skryl pod dubom, ktorý bol pri Sicheme." V knihe Sudcov 8,24 sme uistovaní, že náušnice nosili Izmaeliti. Kontext silne naznačuje, že oni nosili ozdoby ako znamenie ich odpadnutia od pravého Boha. 34. kapitola v 1. Mojžišovej zjavuje, že Jakobovi synovia spáchali isté ohavné hriechy. A Jakob prichádzal pred Boha, aby za nich a za svoju rodinu vykonal slávnostné zmierenie. Bol to čas skúmania srdca a kajania sa. Urobilo sa všetko, aby sa zlo napravilo a aby sa otvorila cesta Božiemu požehnaniu, ktoré na nich malo

zostúpiť. Obyčaj nosenia pohanských ozdôb bol zrušený spolu s odstránením cudzích bohov. Náušnice boli zvesené.

Za podobných okolností prebehla reformácia v 2.Mojžišovej 33,1-6. V predchádzajúcej kapitole sa rozvinulo strašné odpadnutie, zatiaľ čo Mojžiš na hore dostával desať Božích príkazov. Obrovské množstvo Izraelitov uctievalo zlaté teľa, privádzajúc na seba pohromu a skazu, ktorá ohrozovala národ. Mojžiš ich vyzval, aby sa kajali, týmito slovami: "Posväťte sa dnes Hospodinovi, každý na svojom synovi a na svojom bratovi, aby vám mohol udeliť požehnanie v tento deň." 2.Mojžišova 32,29.

Nie sme ponechaní na pochybách vo veci Božieho postoja týkajúceho sa nosenia takýchto ozdôb. Boh, ktorý sa nemení, im povedal, aby dali zo seba tieto veci dole a pripravili sa na súd, ako odpoveď na ich odpadnutie. Je viac než zaujímavé všimnúť si, že tento príkaz bol uložený v súvislosti s ich putovaním do zaslúbennej zeme. Pán Boh povedal: "A pošlem pred tebou anjela a vyženiem Kananeja, Amoreja... lebo sám nepôjdem hore v tvojom strede, pretože si ľud tvrdej šije". 2.Mojžišova 33,2-3. To, že boli požiadaní, aby zo seba zvliekli ozdoby skôr než mohli vstúpiť do zaslúbennej zeme, má svoj význam. Má to niečo spoločné s nami? Pravdaže má. Pavel nás uistuje v 1.Korint'anom 10,11, že "toto všetko sa dialo tamtým predobrazne a je napísané na naše napomenutie, ku ktorým došli konce vekov." V druhom verši pripodobňuje ich skúsenosť s Červeným morom ku krstu. A vo veršoch 7 a 8 sa odvoláva na veľké odpadnutie Izraela, zaznamenané v 2.Mojžišovej 32. kapitole, kedy si učinili zlaté teľa. Potom, vo verši 11. hneď vysvetľuje, že tieto veci, ktoré sa im stali, boli pre "naše napomenutie". To len môže znamenať, že

Božie zaobchádzanie s nimi počas ich odpadnutia nás má niečomu naučiť. Jeho príkaz daný im, aby odstránili ozdoby predtým než vstúpili do zeme Kanán sa vzťahuje na nás pred vstupom do nebeského Kanánu. Paralela je zrejmá z kontextu.

Prvý záznam v existencii ľudstva týkajúci sa používania farebnej kozmetiky sa nachádza v 2.Kráľov 9,30. Mnohí skúmali pôvod príslovia "vymaľovaná ako Jezábel". Odpoveď sa nachádza v tomto texte: "Potom prišiel Jehu do Jizreela. A keď počula o tom Jezábel, nalíčila svoje oči líčidlom a ozdobila svoju hlavu a vyzerala oblokom." 2.Kráľov 9,30. Príbeh o tejto zlopovestnej pohanskej kráľovnej, ktorá sa postarala o skon stoviek Božích prorokov, je biblickým študentom dobre známy. Skúmanie biblického pôvodu obyčaje, ktorú prevádzala Jezábel, vrhá na túto prax nesvätý tieň. A za chvíľu uvidíme, že používanie farebnej kozmetiky bolo spoločným znakom pohanských žien a neverných žien v záznamoch celej Biblie.

Skrze proroka Izaiáša Boh poslal jedno z najostrejších odsúdení šperkov, aké sa kdekoľvek v Biblii dá nájsť. Nikde nenachádzame priamejši a jednoznačnejší prejav Božieho roztrpčenia proti noseniu ozdôb. U Izaiáša 3,16 Pán Boh nezovšeobecňuje, čo sa týka ozdôb, ale podáva dlhý zoznam špecifických predmetov, ktoré nosili "dcéry Siona". Všimnime si teraz, či Boh, ktorý je ten istý včera, dnes i naveky, bol potešený nosením týchto vecí. "A Hospodin riekol: Pretože sa povyšujú dcéry Siona a chodia s vyťahnutým krkom, mihajú očami a chodia sem ta drobným krokom a lákajúc poštrngávajú svojimi nohami... toho dňa odstráni Pán parádu štrngajúcich ozdôb na ich nohách a ich čelenky... retiazky a náramky a ozdobné šály... nánožné

16 ... O FAREBNEJ KOZMETIKE A ŠPERKOC

okrasy a stuhy do vlasov, voňavé amulety a náušnice, prstene a nosné obrúčky." Izaiáš 3,16-21.

Zastavme sa uprostred tohoto vymenovávaní a položme si otázku: Ako Boh odstráni tieto veci? V nasledujúcej kapitole, v 4. verši čítame: "Keď zmyje Pán hnusobu dcér Siona... duchom súdu a duchom páľčivosti." Neprehliadnime fakt, že Boh označuje všetky tieto ozdobné pomôcky ako "hnusobu". Ďalej čo najživšie popisuje tých, ktorí prežijú "zmývanie" ozdôb. "Toho dňa bude mládnik Hospodinov krásny a slávny a plod zeme bude znamenitý a pôvabný uniklým z Izraela. A stane sa, že tomu, kto ostane na Sione uniknúť záhube, a kto zbudne v Jeruzaleme, bude sa hovoriť svätý, každému, kto bude zapísaný na život v Jeruzaleme." Izaiáš 4,2.3.

Výraznými, jasnými črtami prorok zjavuje Božiu oškľivosť nad prejavmi pýchy spojenej s nosením ozdôb. Po zmytí týchto umelých čačiek Boh popisuje ženy ako "pôvabné," "sväté" a "krásne". Je zrejmé, že On nehodnotí krásu podľa tých istých kritérií, ako my. Ženy na seba dávali všetky svoje šperky, aby sa skrášlili. Ale Boh povedal, že je to hnusné. Keď to bolo všetko zmyté, povedal, že sú pôvabné a krásne. Neprehliadnime nesmierny význam tejto pravdy. Boh používa slovo "pôvabná", aby popísal svoju nevestu, cirkev. "Pripodobnil som dcéru Siona k pôvabnej a rozkošnej žene." Jeremiáš 6,2.

Aby Pán Boh podčiarkol svoje hodnotenie neumiernenej pýchy, prejavovanej v jeho ľude, zaznamenal nasledovné: "Vzozrenie ich tvári svedčí proti nim, a svoj hriech ohlasujú ako Sodoma, ani ho netaja! Beda ich duši, lebo sami na seba uvodia zlé na odplatu." Izaiáš 3,9.

Neostáva nám žiadne miesto pre pochybnosť o hanebnosti ozdobovania zovňajšku.

Je dobré si na tomto mieste povšimnúť, že Boh identifikoval prstene ako súčasť hnosoby dcér Siona. O akých druhoch prsteňov hovoril? Štvrtáci stredoškólcaci okamžite odpovedia: "Môj triedny prsteň je symbolom toho, že som najstarším študentom. Nenosím ho ako ozdobu. Pán Boh hovoril o iných druhoch prsteňov." Slobodomurár bude obhajovať svoj slobodomurársky prsteň temer tými istými slovami: "Boh nehovoril o mojom prsteni. Ten jednoducho predstavuje moju patričnosť k lóži." A potom tu máme prstene ako talizmany, zásnubné prstene a svadobné obrúčky — aj tieto majú symbolické významy. Ako ľahko je ospravedlniť ten, ktorý práve nosíme a tvrdiť, že Boh nehovoril o tomto. Ale ako vieme, že Boh nehovoril práve o tom, ktorý nosíme? Nebolo by to príliš trúfale myslieť si, že Boh činí výnimku pre ten, ktorý nosíme len preto, že sa ho nechceme vzdať?

Na čo Pán Boh myslel, keď povedal "prstene"? Mal na mysli len určité druhy prsteňov?

Jedného dňa som svojej matke položil podobnú otázku. Viete, ona mi zakazovala brať z koláča akúkoľvek polevu potom, keď bol zmrazený. Mohol som "vylízať hrniec" a vyškrabať všetko, čo matka nechala na dne misy, ale zákonom nášho domu bolo, že som nemohol odobrať ani kúsok z koláča.

Ale jedného dňa matka odišla do obchodu a nechala ma samého s nádherným, čerstvo urobeným čokoládovým koláčom na stole. Obzeral som si voňavú polevu stekajúcu po bokoch koláča a pozhŕňal som ju na okraj tácky. Pokušenie bolo príliš veľké. Prstom som rýchlo „spratal“

všetku prebytočnú polevu — avšak nie dost' šikovne. Práve v tej chvíli vošla dverami mama.

Verte mi, matka ma veľmi rýchlo zavliekla do spálne, zatiaľ čo ja som sa usiloval zabrániť nevyhnutnému. Stále si pamätám ten moment, aj svoju zrýchlenú reč, keď som chcel uniknúť trestu. Matka povedala: "Povedala som ti, aby si nikdy nebral polevu z koláča." Víťazoslávne som odpovedal: "Ale ty si nepovedala, že z čokoládového koláča."

Akosi na moju rozumnú matku ani najmenej nezapôsobila tá štipka originálnej detskej logiky. Rozmýšľam, ako to môže znieť nášmu vševedúcemu nebeskému Otcovi, keď hovoríme: "Ale ty si nepovedal svadobný prsteň." A to je pravda. Matka proste povedala "koláč" a Boh povedal len "prstene" a polemizovať nad tým, aký druh, je len detský pokus ospravedlniť naše jasné porušenie Božej zjavenej vôle.

Napokon, prečo skúmame Bibliu v tejto záležitosti? Nesnažíme sa zistiť, čo najlepšie teší Pána? My nehľadáme cesty, ako obísť to, čo Ho teší. Naším jediným zámerom je nájsť Jeho vôľu, aby sme ju mohli činiť. Milujeme Ho príliš veľmi na to, aby sme riskovali, že ho urazíme. To je dôvod, prečo pravý kresťan nebude polemizovať nad druhom prsteňa alebo hľadať racionálne zdôvodnenie pre jednanie protichodné Božej vôli. Odložte všetky prstene. Nie je to vyložene samozrejmé, že ak môžeme obhájiť jeden symbolický prsteň, potom môžu byť obhájené všetky symbolické prstene? V nijakom prípade nenachádzame žiadny biblický príklad pre nosenie fyzického znamenia manželstva. História svadobného prsteňa je poškvrnená pohanskou slnečnou modloslužbou a

pápežskou poverčivosťou. Ani jeden argument, predložený v jeho prospech, nemá žiadnu váhu v porovnaní s tým veľkým faktom, že *sa to nepáči Hospodinovi*. Telesný kresťan by mohol argumentovať, že nie je zrejmé, že človek bude zatratený pre nosenie prsteňa. Ale kresťan, ktorý miluje Boha nadovšetko, odpovie, že stačí vedieť, že to zarmucuje alebo dokonca uráža nášho Milovníka a Priateľa.

Mimochodom, história nám podáva veľmi jasný obraz o vzťahu medzi odpadnutím ranej cirkvi a zavedením svadobného prsteňa. Preslávený katolícky kardinál John Henry Newman to popísal roku 1845 vo svojej monumentálnej knihe *Development of Christian Doctrine*, strana 373: "Konštantín, aby doporučil nové náboženstvo pohanom, presedlal na vonkajšie ozdoby, na ktoré oni boli zvyknutí u seba. Nie je potrebné zaoberať sa predmetom, s ktorým sa väčšina z nás oboznámila skrze usilovnosť protestantských pisateľov. Používanie chrámov a ich zasvätenie určitým svätým... kadidlo... sviečky... svätená voda... procesie... *prsteň v manželstve*, obracanie sa na východ, neskôr obrazy... všetko je pohanského pôvodu a posvätené prijatím do cirkvi."

Prorok Jeremiáš, ako mnohí iní pisatelia starého zákona, poskytol viacej rád týkajúcich sa typu ľudí, ktorí nosili umelé ozdoby. Pán Boh zapôsobil na týchto svätých mužov, aby predstavili cirkev prorocky ako ženu. Keď Boží ľud odpadol, bol znázorňovaný prorokom ako smilnica alebo neverná manželka. Takto môžeme čítať texty ako je tento nasledovný: "A ty, dcéro Jeruzalema, spustošená, čo urobíš? Keď sa oblečieš v červc, dvakrát farbený, keď sa ozdobíš zlatou ozdobou, keď nafarbíš svoje oči líčidlom:

20 ... O FAREBNEJ KOZMETIKE A ŠPERKOC

nadarmo sa okrášliš, pohrdnu tebou tvoji milenci, budú hľadať tvoju dušu." Jeremiáš 4,30.

Skrze Ezechiela Boh znázornil svoj odpadlý ľud — Júdu a Izrael, dvoma smilnicami zvanými Ahola a Aholiba. Jeho popis ich výrazného ozdobovania ladil s necudnosťou a obscénnosťou ich správania. "A čo ešte potom, keď poslali po mužov, ktorí boli prišli z ďaleka, ku ktorým bol poslaný posol, a hľa prišli; ktorým si sa umyla, naličila si svoje oči a ozdobila si sa ozdobou." Ezechiel 23,40.

Hozeáš vyjadruje tú istú myšlienku, keď popisuje pokrytectvo Izraela. Opäť je nevernosť dobre predstavená ozdobenou ženou. "A navštívim na nej dni všelijakých bálov, ktorým kadila, a ozdobujúc sa svojimi náušnicami a svojimi náhrdelnými šperky, chodila za svojimi milencami a na mňa zabudla, hovorí Hospodin." Hozeáš 2,13.

Opäť a opäť Biblia spája používanie farebnej kozmetiky a šperkov s hriechom, odpadnutím a pohanstvom. Keď sa odvrátili od Hospodina, ovešali sa ozdobami, ktoré, ako Izaiáš povedal, "deklarujú ich hriech". Nie je deficit textov, ktoré vyjadrujú pravdu jasne a bez dvojznačnosti. Veľký Boh neba bol týmito vecami urážaný a použil ich aby symbolicky znázornil odklon od Jeho vôle.

Keď sa pozrieme do nového zákona, obraz sa stáva ešte jasnejším. Ján v knihe Zjavenia popisuje šarlátovú ženu hriechu (symbolizujúcu falošnú cirkev) ako "pokrytú zlatom a ozdobenú drahým kamením a perlami a vo svojej ruke mala zlatý pohár, plný ohavností a nečistoty svojho smilstva." Zjavenie 17,4.

V kontraste je pravá cirkev vyobrazená v Zjavení 12,1 ako krásna žena odiata slávou slnka. Táto žena je v Zjavení 21,9 nazvaná nevestou Kristovou. Všimnite si, že

Kristova nevesta nenosí žiadne ozdoby. Tieto symboly pravých a falošných náboženských systémov taktiež poukazujú na hodnotenie, aké Boh dáva používaniu umelých ozdôb.

Dva finálne texty zo spisov Petra a Pavla zjavujú pevné, zásadové náhľady ranej cirkvi na túto obyčaj. Obaja z týchto skalopevných obrancov pravdy zastávali vplyvné miesta medzi učeníkmi a ich Duchom naplnené listy predstavujú nespochybniteľný názor apoštolskej cirkvi. Pavel napísal: "Takisto aj ženy, aby sa ozdobovali skromným odevom s ostýchavosťou a triezvosťou; nie spletenými vlasmi alebo zlatom alebo perlami alebo drahým oblečením, ale (čo sluší ženám vyznávajúcim zbožnosť) dobrými skutkami." 1.Timotejovi 2,9.10.

Peter písal vo väčšine to isté, až na to, že zvlášť oslovil kresťanské ženy, ktoré mali neveriacich manželov. "Podobne vy ženy, buďte v podriadenosti svojim manželom, aby ak niektorí neposlúchajú slovo, mohli tiež byť bez slova získaní konverzáciou manželiek, vidiac vašu mravne čistú konverzáciu spojenú s bážňou. Ktorých ozdobou nech nie je vonkajšia ozdoba spočívajúca v splietaní vlasov a nosení zlata alebo vyobliekavaní sa, ale nech je to skrytý človek srdca, v tom, čo je neporušiteľné, v ozdobe pokory a tichého ducha, ktorý má v očiach Božích veľkú cenu." 1.Petrova 3,1-4.

Tieto Petrove slová obsahujú radu pre každú kresťanskú ženu v cirkvi dnes a pojednávajú o jednom z najkomplikovanejších, rozpaky pôsobiacich problémov, ktorému čelia kresťanské ženy, ktorých manželia nie sú s nimi vo viere. Ako ďaleko má veriaca žena ísť v snahe zaľúbiť sa svojmu neobrátenej manželovi? Do akej miery

22 ... O FAREBNEJ KOZMETIKE A ŠPERKOC

má robiť ústupky z pravdy Božej v maličkostiach, aby zachovala hladký priebeh vecí v domove a pokiaľ možno získala svojho manžela? Petrova rada je jednoduchá a jasná. Nerobte ústupky z pravdy a zásady v žiadnom prípade. Dokonca aj keď žene nie je dovolené hovoriť o svojej viere, môže získať svojho manžela svojou mravne čistou konverzáciou. Iné preklady používajú správnejší termín "správaním" namiesto "konverzáciou". (Např. prof. Jozef Roháček.)

Ale všimnite si, ako sa správanie kresťanskej manželky prejaví. Peter tvrdí, že získa svojho manžela oveľa rýchlejšie a ľahšie odložením vonkajších ozdôb. Duch Boží určite predvídal dilemu manželky, ktorá má za to, že musí nosiť svadobnú obrúčku, aby sa zaľúbila svojmu mužovi, aj keď vie, že sa to nepáči Pánovi. Tento text to činí nadmieru jasným, že Boh musí byť prvý, a že takéto rozhodnutie taktiež urobí oveľa viac pre získanie manžela než akýkoľvek iný postup. Stovky evanjelistov a kazateľov by mohli dosvedčiť, že je to pravda. Ženy, ktoré spravidla privedú svojich manželov k pravde, sú také, ktoré sa pevne držia zásad Božieho Slova. Tie, ktoré nezískajú svojich druhov, sú také, ktoré si dovoľia v maličkostiach znížiť zásadu, aby boli kompatibilné so svojimi neveriacimi manželmi.

Môže sa to zdať paradoxné, ale praktické dôsledky sú preukázateľné. Keď manželka nežije podľa všetkých bodov svojej viery, manžel sa domnieva, že to nemusí byť až také dôležité. Nedokáže ho vzrušiť robenie niečoho, čo ani nevyžaduje plné rešpektovanie zo strany jeho drahej kresťanskej manželky. Ale ak ona zaujme pevný postoj, aby sa zaľúbila Pánovi nad všetko ostatné, vystavujúc sa dokonca manželovej neľúbosti, manželovi sa hlboko vštiepi,

že táto "náboženská čiastočka" musí byť dôležitá. On pravdepodobne nepovie nič o svojich pravých pocitoch. Fakticky môže predstierať veľké rozhorčenie a nevôľu, ale jeho úcta a obdiv budú tajne živené pevným, svedomitým držaním sa jeho manželky.

Práve tu musíme predvídať argument, ktorý si chránia manželky, ktoré neinklinujú k tomu, aby sa rozlúčili so svojimi svadobnými prsteňmi. Oni vravia: "Ja sa nechcem vzdať svojho prsteňa, pretože dáva najavo, že som vydatá. Som hrdá na svojho manžela. Chcem, aby každý vedel, že som vydatá. Myslím si, že manželstvo je najsvätejšou a najdôležitejšou vecou." Nikto nemôže nájsť chybu na tejto úprimnej myšlienke. Každá manželka má milovať svojho manžela a byť na neho hrdá. Manželstvo je dôležité a ona má chcieť, aby každý vedel, že je vydatá. Ale položme si takúto otázku: Existuje v živote osobnosti niečo, čo je dôležitejšie než manželstvo? Áno, je jedna vec, ktorá je dôležitejšia než byť ženatý resp. vydatá za manžela / s manželkou, a to je: byť zosobášený s Kristom. Požiadavky Kristovej lásky sú jedinými požiadavkami, ktoré majú mať vždycky prioritu pred láskou k manželovi a manželke. Vo svetle všetkých nezvratných biblických dôkazov sme zistili, že ozdoby pôsobia zármutok Pánovi, nášmu Milovníkovi. Je pravdou, že svadobný prsteň každému povie, že manželka je vydatá za svojho manžela, ale takisto prezradí niečo iné. Prezradí, že sa rozhodla zaľúbiť sa svojmu manželovi viac než Pánovi Ježišovi. Zjavuje, že uprednostňuje vôľu niekoho iného pred vôľou Božou zjavenou v Biblii. Takto nesie svetu nesprávne svedectvo.

Niektorí môžu namietat', že takýto záver je príliš strohý. Niektorí sú nútení povedať: "Ty posudzujes a

preveruješ moje kresťanstvo na základe maličkosti, ako je prsteň alebo ozdoba." Nie, nie tak. Je to láska k Bohu, ktorá je preverovaná a Biblia jasne poukazuje na kritériá pre túto skúšku. Táto skúška zahŕňa nielen zachovávanie jasne zjavených prikázaní Božích, ale tak isto odloženie všetkého ostatného, čo odhalíme, že sa mu nepáči. Tu je dôkaz: "A všetko, čokoľvek prosíme, berieme od neho, lebo zachovávame jeho prikázania a činíme to, čo je ľúbe pred ním." 1.Jánova 3,22.

Prosím, neprehliadnite dve veci, ktoré budú praví kresťania vždycky robiť. Oni poslúchajú priame, vyložene jasné požiadavky, ktoré Boh ukladá vo svojom zákone, ale oni takisto idú ďalej a vyhľadávajú všetko ostatné, čo by sa mu ľúbilo. Inými slovami, budú zachovávať príkaz: "Stále sa snažte zistiť, čo najlepšie teší Pána." Efežanom 5,10 (Twentieth Century translation). Ježiš spríkladnil a predviedol túto božskú zásadu vo svojom vlastnom živote a učení. Povedal: "Nezanechal ma Otec samotného, lebo ja vždycky činím to, čo sa jemu ľúbi." Ján 8,29. Právne prikázania sú jasné aj telesnému človeku, ale maličkosti, ktoré pôsobia Bohu ľúbošť, sú zjavené len milujúcemu srdcu kresťana, ktorý skúma Božie Slovo a hľadá náznaky Jeho vôle. Slávnostným a zároveň vážnym faktom je, že tých, ktorí budú spasení pri príchode Ježiša symbolizuje Enoch, ktorý bol "prenesený, aby nevidel smrti... lebo pred svojím prenesením dostal svedectvo, že sa ľúbil Bohu." Židom 11,5. Pavel popisuje slávny príchod Krista v 1.Tesaloničanom 4,16. V tom istom texte vykresľuje vzkriesenie spravodlivých mŕtvych a vychvátenie spravodlivých živých. "Prosíme vás a napomíname v Pánu Ježišovi, ako sa máte chovať a ľúbiť sa Bohu."

1. Tesaloničanom 4,1. Teda jedným zo znamení tých, ktorí budú vykúpení zo zeme, je ich ochota ľúbiť sa Pánovi vo všetkom.

Zamyslite sa: ak viete o istej veci, že v nej má Pán záľubu a predsa ju odmietate robiť, čo prakticky robíte? Robíte radosť niekomu inému viac než Pánovi. Možno, že poviete: "Ale to je taká malá, maličká vec." Samozrejme, že je to maličkosť. Ale láska sa vlastne skúša a dokazuje maličkosťami, ktoré si navzájom preukážeme. Opýtajte sa ktorejkoľvek ženy v domácnosti. Jej manžel jej trebárs kúpi na narodeniny pračku a ona si to cení. Ale ak jej prinesie domov kvety uprostred týždňa a povie: "pusinka dovol', aby som ti poumýval riad," každá žena vám povie, že to znamená viac než pračka. Prečo? Pretože robenie maličkostí zjavuje viac o jeho pravom vzťahu než robenie veľkých vecí, ktoré sú viac-menej očakávané. Boh je rád, keď zachováваме Jeho desať prikázaní, ale skutočne mu preukážeme svoju lásku viac, ak pôjdeme nad prikázania, aby sme ho potešili v maličkostiach, ktoré sú zjavené v Biblii.

Dobro, ani to, čo je zlé, nikdy nebolo merané, ani sa nikdy nemá merať podľa množstva. Je to kvalita hriechu, nie kvantita, čo prináša najväčší problém kresťanovi. Biblia zjavuje fakt, že farebná kozmetika, prstene atď. zarmucujú Pána. Slovo Božie nezjavuje, že isté množstvo farebnej kozmetiky je nesprávne, alebo že istý druh alebo počet prsteňov sa mu nepáči. Aj najmenšie úmyselné porušenie zjavenej vôle Božej je vážne. Dáva najavo vnútornú vzburu proti dávaniu Boha na prvé miesto. Diablov najobľúbenejší argument dnes je: "Trošku je stále dobré." Toto bol Lótov nerozumný argument, keď bol anjelom poverený, aby

utiekol do hôr. Prosil o povolenie, aby mohol ísť do iného mesta blízko Sodomy a Gomory. Jeho argumentom bolo: "lebo však je malé."

1.Mojžišova 19,20. Dokážete pochopiť, prečo chcel ísť do iného mesta potom, čo v Sodome stratil všetko, čo mal? Rovnaké zdôvodňovanie môžeme počuť od mnohých kresťanov dnes. Debatujú a polemizujú nad veľkosťou ich prsteňa alebo mierou neslušnosti.

Satan sa teší, keď počuje ľudí, ako sa pokúšajú určiť, nakoľko môžu porušiť vôľu Božiu. Nikdy nezabudnite na toto: Nie je to *stupeň* odklonu od biblickej zásady, čo je také dôležité, ale je to *fakt*, že je tu odklon, ktorý vytvára skutočný problém. Vecou najväčšej dôležitosti nie je veľkosť kroku, ale skôr smer, ktorým tento krok vedie.

Niekedy sú kazatelia obviňovaní, že robia veľkú vedu zo svadobného prsteňa, pretože čakajú, že ho kandidát odstráni predtým než bude pokrstený. Vlastne skúsenosť dokazuje, že problémom nie je vôbec prsteň. Prsteň je len symptóm oveľa vážnejšieho problému — nedostatku plnej oddanosti. Keď sa srdce poddá a Boh je daný na prvé miesto v živote, žiadny obrátený človek nedovolí, aby malý prsteň sa postavil do cesty spojenia sa s telom Kristovým skrze krst. Keď láska ku Kristovi je silnejšia než milovanie seba alebo manžela či manželky, potom v ceste nebude stáť nič, najmenej malý kovový krúžok.

3. KAPITOLA

KAMENE ÚRAZU

V tejto poslednej kapitole podrobíme úvahe iný aspekt biblického svedectva o tomto predmete, ktorý niektorí považujú za najpresvedčivejší zo všetkých. Dáva odpoveď na námietky vyslovované niekoľkými, ktorí ešte stále nie sú presvedčení, že šperky Boha zarmucujú a urážajú. Tento aspekt veľmi jednoznačným spôsobom rúca poslednú obrannú pevnosť dokonca aj pre svadobnú obrúčku.

Skôr než sa pustíme do Pavlovho výrečného pojednávania o tejto záležitosti, dohodnime sa na fakte, ktorý je dobre známy všetkým, ktorí sú zamestnaní na plný úväzok v získavaní duší. Tí, ktorí tvrdošijne lpia na nosení svojich ozdôb, sa potom, čo sa stanú členmi cirkvi, stávajú zodpovednými za kladenie kameňa úrazu do cesty zainteresovaných duší. Takmer každý evanjelista alebo kazateľ by mohol zlomiť vaše srdce príbehmi mužov a žien, ktorí sa vrátili späť temer od bapstistéria kvôli inkonzistencii niekoľkých členov cirkvi. Potom, čo boli vyučení plnej biblickej pravde o kresťanských zásadách, sú títo kandidáti šokovaní, keď vidia cirkevných členov a niekedy cirkevných úradníkov nosiť prstene alebo iné ozdoby. Mnohí upadnú späť do sklamaní a odmietnu pripojiť sa k cirkvi vôbec.

Niektorí sú nútení namietnuť: "Nuž, nemali by tak veľmi pozerat' na ľudí. Mali by prijať pravdu, pretože je pravdou." To je veľmi dobré a správne, len pamätajte, že máme do činenia s dušami, ktoré hľadajú štrbiny v nepopulárnom posolstve Biblie. Našou úlohou je trpezlivo

zaceliť každú štrbinu a čeliť každému argumentu tak, aby nakoniec sa mohli odovzdať Bohu v plnej poslušnosti. Faktom je, že títo ľudia majú právo očakávať, že cirkev bude praktizovať to, čo učí. Niekoľko nezásadových členov však môže zmariť mesiace modlitebného štúdia a prípravy kandidátov venované im zo strany kazateľa. Nie je dobre, aby niekto bol kameňom úrazu inému jednotlivcovi.

Pavel napísal najvážnejšiu výstrahu tým, ktorí boli schopní odradiť jediná dušu v jej kresťanskom raste. "Nesúdme teda viacej jeden druhého, ale usúdme radšej to, aby nikto nekládol kameň úrazu alebo príčinu k pádu do cesty svojmu bratovi." Rimanom 14,13. Ježiš hovoril presne na tú istú tému, s tou výnimkou, že popísal strašný zločin, ak niekto zapríčiní pád dieťaťa. Snáď Jeho slová budú mať pre nás väčší význam, keď si ich vo svojich myšliach prečítame spolu s učiteľmi detskej sobotnej školy. "Ktokoľvek pohorší jedného z týchto maličkých, ktorí veria vo mňa, tomu by bolo lepšie, aby bol na jeho krk zavesený mlynský kameň, a aby bol ponorený do hĺbín mora." Matúš 18,6. Vážne slová, však. Ale nie vážnejšie než pohoršenie, ktoré popisujú — zvedenie na scestie malých detí, ktorí hľadajú na učiteľov, ako na vzor. Ako často spochybňujú malé dievčatá biblické zásady o prsteňoch po tom, čo vidia prsteň na ruke svojho obľúbeného učiteľa!

V istom zbore učiteľka detskej škôlky, ktorá nosila svadobný prsteň, bola idolom pre malé dievčatko v jej oddelení. Počas zborovej pobožnosti bolo dieťaťu často dovolené sedieť s učiteľkou a jej manželom. Keďže nemali svoje deti, tento manželský pár bol natešený, keď mal dobre vychované dievčatko pri sebe. Dievčatko sa obyčajne zaoberalo vecami v učiteľkinej kabelke. Ale keďže bolo

citovo založené, často ľnulo k ruke svojej učiteľky. Raz v sobotu, počas pobožnosti, žena pohliadla na dievčatko a všimla si, že jej stiahlo svadobný prsteň a dalo si ho na svoj malý prštek. Niečo ich vyrušilo, žena vzala prsteň a nasadila ho späť na svoj prst.

Týždeň čo týždeň, na dôvažok jej mrzutosti, pozorovala, ako uchvátené bolo toto dieťa prsteňom. Pohrávalo sa a mazlilo sa s ním a často sa pokúsilo nenápadne ho stiahnuť, aby si ho mohlo dať na svoje detské prsty. Rastúce okúzenie dievčatka zlatým krúžkom sa stalo rastúcou starosťou dospelaj ženy. Poznala biblické učenie o ozdobách a jej svedomie nebolo pokojné od času, kedy ho začala nosiť. Zrazu bola neschopná kochať sa v pobožnosti a hľadala spôsob, ako odvrátiť márnú pozornosť dievčatka od ozdobného prvku.

Nakoniec to už ďalej nemohla vydržať. S hlbokým presvedčením, že položila kameň úrazu do cesty dieťaťa, odstránila pohoršujúci prsteň raz a navždy. Neskôr vyrozprávala svoju skúsenosť kazateľovi a popísala mu pocity viny, ktoré ju trápili za to, že dala pokušenie pred oči nevinného dievčatka.

"Ale ja nevidím na prsteňoch nič zlé. Prečo by som mal byť pokrytec a dať ich dole len preto, aby som na niekoho zapôsobil?" To je otázka, na ktorú Pavel odpovedá s ohromujúcim efektom v 1.Korint'anom 8,1-13. Celá táto kapitola sa zaoberá problémom jedál obetovaných modlám. Raná cirkev bola vážne rozpoltená v tejto záležitosti. Pohanskí kresťania, ktorí prišli do cirkvi z pohanstva, verili, že bolo nesprávne jesť takéto mäso. Pamätali si na obetovanie jedla modlám. Hoci boli teraz kresťania, stále pociťovali, že to vyjadrovalo poddanstvo a viazanosť modle,

jest' takéto jedlo. Na druhej strane židovskí kresťania, ktorí prišli do cirkvi z Judaizmu, mali za to, že jedlo bolo dokonale dobré na jedenie. Keďže mäso nebolo nečisté a nakoľko sa predávalo spolu s ostatným mäsom na trhovisku, židovskí kresťania ho kupovali bez nejakej výčitky svedomia.

Svár medzi dvoma skupinami sa tak vyostřil, že sa mu Pavel nakoniec musel venovať značne obširne v 1.Korint'anom 8. Všimnite si jeho róznosť v tejto záležitosti: "Teda o jedení obetovaného modlám vieme, že modla nie je ničím na svete, a že nieto niktorého iného Boha krome jedného. Ale nie vo všetkých je tá známosť, lež niektorí so svedomím modly až doteraz jedia z obeti modly, ako ozaj obetované modle, a ich svedomie súc slabé poškvŕňuje sa. Ale hľad'te, aby sa táto vaša sloboda nijako nestala kameňom úrazu tým, ktorí sú slabí. Lebo keď vidí niekto teba, ktorý máš známosť, sedieť v chráme modly pri mäse, či nebude jeho svedomie, ktoré je slabé, povzbudené, aby jedol tie veci, ktoré sú obetované modlám? A skrze tvoju známosť, slabý brat, za ktorého Kristus zomrel, zahynie. Ale keď takto hrešíte proti bratom a raníte ich slabé svedomie, hrešíte proti Kristovi." Verše 4-12.

Tieto hrozné verše s ich duchovným zameraním na lásku k iným sa vzťahujú s ešte väčšou platnosťou na tých, ktorí zdôrazňujú slobodu v nosení prsteňov v cirkvi. Aplikácia je ešte silnejšia, pretože ozdoby sú Bohom odsúdené, kým mäsa obetované modlám neboli odsúdené. A predsa, Pavel povedal, že jest' takéto pokrm bolo hriechom, pretože to bolo kameňom úrazu, prekážkou niekomu inému. Keďže prstene sú kameňmi úrazu v tom istom zmysle iným

spolukresťanom, nemôžeme uniknúť záveru, že takéto pohoršenie je tak isto "hriechom proti Kristovi".

To nás privádza späť k ústrednej téme tejto knížočky — *láske*. Či pozeráme na kresťanské zásady z pohľadu milovania a potešovania Boha alebo milovania našich blížnych, výsledok je rovnaký. Celá myšlienka má položiť naše ja na posledné miesto. Náboženstvo, založené na takejto láske, sa neuspokojí keď len naplní literu desiatich prikázaní, ale bude skúmať Slovo Božie denne a hľadať náznaky jeho vôle... ako nám to pripomína Ján: "zachovávame jeho prikázania a činíme to, čo je ľúbe pred ním." 1.Jánova 3,22.

Môžem vám položiť otázku na to, čo ste doteraz prečítali? Vyvolalo to vo vás pochybnosť o nosení ozdôb? Naznačuje svedectvo všetkých týchto veršov, roztrúsených po celej Biblii, že táto prax je otvorená pochybnosti? Jeden manželský pár odpovedal: "Nie sme ešte presvedčení, že Boh by nás nechal pred bránami neba za nosenie kusu šperku." Opýtal som sa ich: "Hoci si nemyslíte, že by ste mali byť zatratení preto, že ich nosíte, vzbudili vo vás tieto texty aspoň nejakú pochybnosť o tom, či táto obyčaj má plné schválenie Boha?" "Ó, áno," odpovedali. "Nemôžeme povedať, že táto záležitosť nie je trochu hmľistá." Moja ďalšia otázka bola takáto: "Myslíte si, že je 10% šanca, že nosenie vášho prsteňa môže Boha zarmucovať alebo zneuctievať?" Po chvíli premýšľania obaja sa zhodli, že je aspoň taká šanca, že je to otázne. Potom som im položil takúto otázku: "Keď stojíte na pokraji krstu a úplného odovzdania vašich životov Pánovi Ježišovi Kristovi, chcete ponechať 10% šancu zarmútenia Pána, ktorý za vás položil svoj život?"

Pomaly siahli dole a začali sťahovať svoje prstene. "Nie," povedal manžel, "nechceme ponechať ani najmenšiu šancu, že ho zarmútíme. Chceme kráčať cele s Ježišom. Keďže je tu pochybnosť, dáme Mu z nej obeť."

Nebudem sa snažiť predstierať, že takéto odovzdanie je ľahké. Ježiš povedal: "Ak chce niekto ísť za mnou, nech zaprie sám seba a vezme svoj kríž na každý deň a nasleduje ma". Lukáš 9,23. Povedať "nie" nášmu ja — to je to, o čom Majster hovoril. Povedal, že každý bude musieť bojovať s niečím, čoho sa jeho ja nebude chcieť vzdať. Jednotlivec, ktorý prichádza ku Kristovi a učí sa jeho cestám, bude musieť zaprieť sám seba alebo povedať "nie" niečomu, po čom jeho celá prirodzenosť žobroní. To je to, čo znamená sebazaprenie. Niektorí ľudia nezvládnu skúšku v jednom bode. Iní v inom bode. Videl som niekoľkých, ktorí nemohli zaprieť sami seba v záležitosti peňazí. Poslúchať Boha mohlo ohroziť ich zamestnanie alebo odrezať ich príjmy a oni neboli ochotní povedať "nie" ich láske k peniazom. Iní sa museli vzdať svojich priateľov, aby mohli ísť celou cestou v nasledovaní Krista, ale neboli ochotní tak urobiť. Chut' stála v ceste mnohým, ktorí si neboli ochotní odoprieť alkohol, tabak alebo nečisté pokrmy, ako je to požadované v Biblii. Niektorí zlyhali v skúške v otázke márnosti a pýchy. Neboli ochotní zaprieť sami seba v *neumiernenej pýche odievania*.

Je zaujímavé vidieť, ako pravda preriedi ľudí z evanjelizačného obecnstva. Nikto neodíde, kým neprednesieme Božie požiadavky, ktoré vyžadujú zmenu života a praktík. Keď sme nekázali *celú* radu Božiu, väčšina poslucháčov rada odpovedala na pozvanie. Zápas nastáva, keď pravda napadá sladké sebauspokojovanie. Skúška

soboty, desiatkov a diéty je namierená na niektorú čiastočku našej prirodzenosti. Mnohí zlyhajú v niektorom z týchto bodov. Avšak - čuduj sa svete - najväčší boj nasleduje, keď sa Božia vôľa dotýka oblasti osobnej pýchy. Márnosť je hlboká a všetko prestupujúca. Láska k sebe má tisíc tvári a prejavuje sa mnohými zákernými spôsobmi.

Poznačte si to niekde na boku: pre každú dušu diabol použije jej vlastné ja, aby vyvolal posledný zúfalý odboj proti vôli Božej. Len tí, ktorí milujú Krista celým svojím srdcom, dušou a myslou, budú ochotní urobiť 100% odovzdanie Jemu, ktoré požaduje. Najšťastnejšími ľuďmi na svete sú tí, ktorí nič nenechajú stáť v ich ceste potešovania Boha vo všetkom.

Už bolo spomenuté, že kresťania, ktorí žijú preto, aby robili radosť Pánovi, sú najšťastnejšími ľuďmi na svete. Ježiš povedal: "Ak budete ostríhať moje prikázania, zostanete v mojej láske, tak ako som ja ostríhal prikázania svojho Otca a zostávam v jeho láske. To som vám hovoril nato, aby moja radosť zostala vo vás, a *aby vaša radosť bola plná.*" Ján 15,10.11. Teda nie div, že plne odovzdaní kresťania sa dajú tak ľahko rozpoznať. Vyžaruje z nich svätá radiácia a radosť, ktorá dokonca mení výraz tváre. Hoci odložili ozdoby sveta, majú na sebe inú ozdobu Ducha, čo ich ihneď identifikuje. Niektoré ženy sa po odstránení svojich šperkov cítia takmer nahé, ale veľmi skoro spoznajú, že Pán Boh nahradil umelé ozajstným a pravým. Dávid napísal: "Pohliadli na neho a boli osvietení a ich tváre neboli zahanbené." Žalm 34,6.

Je to tento "nový výzor" znovuzrodeného kresťana, ktorý spôsobuje, že svet žasne. Za každú zlú vec, ktorej sa dieťa Božie vzdá, dostáva duchovnú náhradu. Ako Pavel

povedal: "Odložme teda skutky tmy a oblečme si brnenie svetla." Rimanom 13,12. A všimnite si, prosím, aká dramatická môže táto výmena byť, keď zahŕňa odev a ozdoby jednotlivca. Neveste Kristovej je venovaná zvláštna pozornosť. Izaiáš porovnáva svadobný odev Božieho ľudu s odevom sveta: "Preveľmi sa budem radovať v Hospodinovi, moja duša bude plesať v mojom Bohu, lebo ma prikryl rúchom spasenia, prikryl ma odevom spravodlivosti, ako sa ženích zdobí okrasami, a ako sa nevesta ozdobuje svojimi šperkami." Izaiáš 61,10. Keď sme si vzali Krista a prijali Jeho meno, nemáme sa ozdobovať ako svetské nevesty a ženíchovia. S radosťou máme nosiť "rúcho spasenia" a "odev spravodlivosti". To je to, čo osvecuje tvár a dáva jej nové žiarivé vzozrenie, ktoré udivuje svet.

Tejto životne dôležitej skutočnosti by mala byť venovaná starostlivá úvaha. Tvár prezrádza veľa o charaktere a skúsenosti človeka. Naším najmocnejším kresťanským svedectvom môže byť jednoducho svedectvo nášho žiarivého vzozrenia. Jeden z najpresvedčivejších argumentov, ktorý som kedy počul proti používaniu farebnej kozmetiky bol založený práve na tomto fakte. Frances Parkinson Keyes, dobre známa katolícka spisovateľka, vysvetlila, prečo sa nikdy "nedotkla" svojej tváre alebo vlasov umelými ozdobami: "Štvrtina storočia života musí hlboko poznačiť tvár ženy ešte mimo niekoľkých vrások a nejakých nevítaných záhybov na brade. Za takýto časový úsek sa podrobne oboznámila s bolesťou a rozkošou, radosťou a zármutkom, životom a smrťou. Zápasila a prežila, zlyhala a uspela, stratila a znovu nadobudla vieru, a ako výsledok by mala byť rozumnejšia, láskavejšia, trpezlivejšia a tolerantnejšia než keď bola mladšia. Jej

zmysel pre humor by sa mal zjemniť, jej rozhl'ad rozšíriť, jej súcit by sa mal prehĺbiť a všetko to by mala dať najavo. Ak sa snaží zotrieť odtlačok veku, spúšťa riziko zničenia naraz odtlačku skúsenosti i charakteru." *Words of Inspiration*, str. 198.

Aká strašná pravda je obsiahnutá v tomto výroku. Kresťanské ženy majú nosiť svedectvo výrazom svojich tváří. Spravodlivosť, dôstojnosť, čistota a tichá viera v Boha — tieto vlastnosti často jasne zjavuje samotný výraz tváre. Snáď to je to, čo mal Ježiš na mysli, keď povedal: "Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach." Matúš 5,16. Duchovné svetlo a radiácia nezdobenej tváre môže pritiahnúť viac pozornosti k náboženstvu Ježiša Krista než tucet kázaní alebo biblických hodín.

Venovali sme značný čas záležitosti umelých ozdôb, aby sme demonštrovali, ako láska vedie k Biblii, aby sme vypátrali, čo sa páči Pánovi. Mohli by sme tak isto použiť iné príklady kresťanských zásad. Ten istý princíp dáva motiváciu pre snahu stále potešiť Jeho tým, ako sa postavíme k tancovaniu, filmom, hracím automatom, strave i obliekaniu. Mohli by sme si ukázať práve tak jasne, že tieto vysoké zásady cirkvi nie sú založené na žiadnom výborovom jednaní ľudí, ale na Božej vôli zjavenej v Jeho Slove. Nech nám Pán Boh pomôže nájsť našu najväčšiu radosť a potešenie z robenia vecí, v ktorých má záľubu.

Objednávky a dobrovoľné príspevky zasielajte na adresu:

Sion plus n.o.

Pekná 2

040 01 Košice

tel./fax: 055 6999 509
